

BITTERE ZEE

Mara

BITTERE ZEE

Aquila Nieske Clements

© 2021 Aquila Nieske Clements / Uitgeverij U2pi

Titel: Bittere Zee

Auteur: Aquila Nieske Clements

Omslagontwerp: Gerda van Erk

Illustraties binnenwerk: Nieske Clements

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-94-9324-010-0

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7
Inleiding	11
Amsterdam	16
Boedapest	19
Turkije - Kemer	34
Egypte	54
Luxor	57
Dendera	79
Cruisereis Egypte	87
Luxor	115
Aswan	146
Cairo	158
Hurghada	199
Hurghada (2)	210
Cairo	235
Aswan	267
Aswan (2)	327
Aswan (3)	344

De zoektocht van Mara

De landen zijn de leraren, de leerschool is de wereld.

Dit boek gaat over Mara, een vrouw die op zoek gaat naar antwoorden in haar volstrekte isolatie. Ik beschrijf haar avontuurlijke leven, haar vele liefdes, intriges en haar reiservaringen, en haar esoterische vraagstukken. Zij maakt haar eigenwillige en erg spannende pelgrimstocht, terwijl zij de nacht beleeft en zij, totaal alleen, haar innerlijke weg volgt met altijd een zacht sluimerende innerlijke vreugde en altijd omzwachteld met zachte ironie. Achter de stoffelijke wereld ligt een eindeloze oceaan van liefde. Ik wil de lezer meenemen voorbij de woorden, naar de diepere lagen waar meer waarheid huist dan dat wat benoembaar is. In de duistere, onbekende gebieden van het leven sprankelt het inzicht van de hoop. Dat probeer ik in dit geromantiseerde verhaal van Mara, de hoofdpersoon, naar voren te brengen. In mijn eerste esoterische roman *de dolenden* beschrijf ik de avonturen van een jonge, maar nog erg onervaren vrouw die ernstig en eigenwijs haar (innerlijke) reis maakt en wacht tot de waarheid zich mededeelt.

Via de ervaringen uit het dagelijks leven en de ervaringen uit het reizen neem ik de lezer mee op reis in onze dialectische wereld. Door het onderscheiden van goed en kwaad, ziekte en dood, verdriet en blijdschap, kunnen wij diepere kennis verkrijgen. Wanneer wij zouden bestaan uit louter toeval, als bij een universeel incident, zouden velen dit ervaren als zinloos. Soms accepteert men deze relatieve zinloosheid van het alledaagse leven niet meer. Dan wordt men een zoeker, vaak onbegrepen en dolend. Wanneer de innerlijke drang sterker is dan de eenzame pijn, gaat de zoeker door en doet een schat aan ervaringen op. De zoeker wordt een held en stort zich in de nog ongeopende bladzijde van een onzekere toekomst, in de queeste van zijn leven. De archaische leer is *ingewikkeld*, maar leeft

in de verborgenheid van ons hart. Wij moeten ons eerst (willen) ontwikkelen.

Voor de bevoordeelden, die alles en toch ook niets begrijpen en weten, voor hen heb ik niets geschreven – want zij zijn reeds verzadigd en rijk, maar voor de eenvoudige, gelijk ik ben, heb ik geschreven, opdat ik mij met mijn gelijke verlustigen moge. (Jacob Boehme)

Zoals de armen soms dapper en moedig worden wanneer hun hoop is verdwenen, zo ontstaan helden en (levens-)kunstenaars, ontsproten uit hun gevoel van innerlijke armoede en onbegrepen eenzaamheid. De verborgen informatie in mijn boek zal de een oppakken, de ander niet. Het uitleggen van de verborgen informatie zal averechts werken. De ziel moet vrij zijn en in een eigen proces achter de antwoorden kunnen komen, door de in-eigen menselijke kennis van de ziel.

Ik besef dat het bevattingsvermogen en begrip voor iedereen verschilt! Daarom heb ik de ervaringen geromantiseerd; ik beschrijf het dagelijks leven van Mara, die op zoek gaat naar perspectief en naar antwoorden over de weg van de leegte die steeds weer voor haar opdoemt. Ik heb geleerd dat er vele nooddriftige mensen zijn. Ik heb geslagen zielen gezien, soms uitgeblust, niet meer gelovend dat ze zich in kunnen stellen op een blijvend uitzicht op geluk. Door mijn reizen ben ik veel mensen tegengekomen met (soms ook onbewust) heimwee in hun hart – iets wat de zoeker meestal heeft. Het zijn de onbegrepen dromers, die zich gevangen voelen in hun stoffelijke ketenen.

Alleen in vrijheid en procesmatig kunnen wij ons ontwikkelen in de ingewikkelde wereld van goed en kwaad.

Alleen datgene heeft echt waarde wat wij over de drempel heen als schatten van de geest kunnen meenemen. (Heindel)

Om het leven te kunnen verbinden met het innerlijk, met het hart, is onderzoek nodig, zodat de waarheid zich kan openbaren. Er is altijd

de vrees te veel te zeggen, zelfs als je het houdt bij algemeenheden. Wij kunnen nimmer iemands objectieve kijk opdringen of forceren. Zo kan wijsheid ontstaan, ontsproten aan eigen kennis.

Het verbergen van waarheden door middel van mythen voorkomt de minachting van de dwazen en zet de goeden aan tot het beoefenen van de wijsbegeerte. (Sallustius, 4^e eeuw)

INLEIDING

De verhalende gedeelten van dit boek, de stoffelijke ervaringen, zijn een spirituele allegorie, reëel en totaal niet reëel. Ze zijn een dwarsdoorsnede van de tijdelijkheid en de zoektocht naar geluk. *De zucht naar bevrijding*.

Ik heb geprobeerd om naast de verhalende lijn universele waarheden, uitgediept uit ervaringen van de ziel, in materiële en aardse metaforen te beschrijven en de levenservaringen te verbinden met de hogere (innerlijke) werkelijkheid. Deze allegorieën en fantasieën zijn verweven met feitelijke gebeurtenissen die Mara, de hoofdpersoon, meemaakt. Nieuwe paradigma's, die verschillen van bestaande theorieën (de heersende werkelijkheid), roepen vaak weerstand op en worden niet zomaar geaccepteerd.

Voor Mara is het een oppervlakkige absurditeit dat de mens slechts een lichaam is met hersens dat moet sterven zonder meer. Ze gaat op zoek naar antwoorden. Het is de onbegrijpelijke heimwee die steeds voor haar opdoemt. Innerlijk weet ze dat het leven een voorbereiding is op de dood, waarachter de mysteriën verborgen liggen. Haar ervaringen zijn verweven met filosofische en esoterische vraagstukken, en steeds weer komt het (verborgen) thema "onderzoek en vrijheid" terug. Afgesneden en verdrukt ploetert zij zich een weg door de wereld.

In de kracht van de symboliek is het mogelijk de hogere wijsheid te lezen met de (verborgen) kennis van het hart. Het waarnemen van de ziel van alles wat men ziet, in relatie tot de uiterlijke waarnemingen, is niet eenvoudig in woorden te vatten. Het kan ook niet worden waargenomen door diegenen die niet in de ziel der dingen geloven.

De menselijke taal is voor mystieke ervaringen ontoereikend. Mara, de zoeker, beseft dat ze niet gemakkelijk uit haar comfortzone kan stappen. Maar *daarom* stapt ze uit haar comfortzone! Ze wil moedig zijn, als de rebelse verloren zoon uit het Bijbelverhaal, die zijn vader verliet en op ontdekkingstocht ging. Ze wil de openbaringen vanuit haar eigen ervaringsbewustzijn leren ontdekken – voorbij de

abstracties. Vóór de innerlijke ervaring een feit is, zal van levenskunst geen sprake zijn. Men zal de ervaring willen grijpen, maar niet begrijpen.

Dit is een mystieke, maar ook hedendaagse verhalende reisroman, geschreven in oppervlakkige, maar ook diepere lagen van bewustzijn. Ik heb de (materialistische) zoektocht geschreven in de verhalende vorm, net als de meer idealistische kant van het leven.

Om tot de oerbron, de essentie van het leven door te dringen, heb ik deze verhalende lijn nodig, samen met de mythologische abstracties, de taal van de ziel.

Het leven dat wij moeten leven, ieder van ons met andere accenten, lessen en ervaringen, is niet minder (waar) dan het andere, de hunkering van de ziel binnen in ons. Datgene wat wij onsterfelijk meedragen is een andere taal. Ik heb geprobeerd de meer universele en vaak onzichtbare stem in ons te projecteren in objectieve belevingen, om zo tot begrip van onze ervaringen te komen en het in perspectief te plaatsen.

Ik denk hierbij aan de woorden van Michael Naimy:

Denk alsof ieder uwer gedachten in vuur op het uitspansel zou moeten worden geëet, zodat de hele wereld ze kon zien.

Vanuit een (onbewust) evolutionair principe lukt het Mara niet in gezapigheid en veiligheid haar zoektocht naar zichzelf en anderen aan de kant te schuiven en een meer geaccepteerd en aangepast leven te leiden. Ze schuift haar veilige cocon opzij en stapt de onzekerheid in met haar stille, onuitgesproken vragen. Wat zij meeneemt in haar zoektocht, is haar altijd aanwezige vertrouwen.

Maar wie niet eenmaal in zijn leven aan werkelijk alles heeft getwijfeld, is geen echte zoeker. (Descartes)

In dit verhaal gaat het om de *ervarende* religie, die ontstaat tijdens de queeste van Mara. Het boek beschrijft haar zoektocht naar de wortels van het bestaan, zodat ze de eindigheid en de leegte van de materiële wereld die zij ervaart, kan begrijpen. Het gaat over de uiterlijke en innerlijke wereld, het heimwee en de vele liefdesperikelen, die haar alsmaar onvervuld laten. Ze wil de, soms uiterst pijnlijke, waarheid leren kennen en ze weet dat onwetendheid haar ziel in eenzaamheid laat verkommeren. Ze wil kennis opdoen en durven kijken achter de oppervlakkigheid. De waarheid zoekt de openbaring. Als ze niet op zoek gaat, zullen alle antwoorden sterven.

De biografische verhalen van de hoofdpersoon zijn bedoeld als symbool. Door ze zo te lezen kan de “zoektocht” begrepen worden.

*De ziel is als een wind die over de planten waait,
als de dauw die druppels op het gras legt,
als de regen die alles doet groeien.*

*Evenzo zou van de mens zijn welwillendheid moeten uitstromen
naar iedereen die daarnaar verlangt.*

*Wind is hij, indien hij de miserabelen helpt,
dauw, indien hij de verlatenen troost,
regen, indien hij de vermoeiden overeind helpt
en hen met de leer vervult als hongerenden:
indien hij aan hen zijn ziel geeft.*

(Hildegard von Bingen)

Amsterdam
Wandelend door je aders
Komen de grachten tot leven
Geheimen
Mijn verbeelding slaat op hol
Mateloze verwondering
Geheime krachtvelden
Stad van de vrijheid
Hoe heb ik je lief

AMSTERDAM

De wereld is een antracietkleurige, wollen deken. Mara gaat op reis op een koude winterdag in februari. De vredige duisternis die over het nog slapende land hangt, geeft haar een sensatie van spanning en zacht stroomt het avontuur door haar bloed. Het geeft haar een verfrissend elan. Met een beker koffie in haar hand installeert ze zich op een handige plaats, zodat zij haar enorme reiskoffer kwijt kan.

Langzaam komt de trein naar Amsterdam in beweging, waar haar een eenvoudig hotel wacht voor een enkele overnachting, zodat zij morgen in alle vroegte kan vertrekken met het vliegtuig.

‘Amsterdam, ik haat je en ik heb je lief’, fluistert ze tegen de hoofdstad van Holland. Ze slentert door steegjes, die hun duistere geheimen niet prijsgeven. Een lichte wolk van somberheid overvalt haar, misschien afkomstig van de vele mensen die hier lopen in het stadshart. Enkele jongheren lopen langs, gehuld in strak zwartleren pakken, met leren banden rond hun armen en polsen. Zwaar onder de tattoos passeren ze met glazen bier in hun handen. Travestieten zijn blij met de strikken in hun haar. Zij hebben kwistig gebruik gemaakt van make-up en genieten “van het meisje zijn”. Zij worden veelvuldig gekiekt door toeristen. Het is “roze zaterdag”.

Sommige straten noemt Mara “foute straten”. Het astrale klimaat voelt daar crimineel (onderwereld, dealers, snollen). Undercoveragenten maken hier overuren, lijkt het, maar ook de flik met strepen laat zien dat hij er is. Dit is de omgeving van de Wallen. Toch, Amsterdam straalt! Ze loopt over de bruggen met hun indrukwekkende ijzersmeedwerk met klinknagels. De mooie gevels van de huizen langs de grachten zijn een lust voor haar ogen. Wat *Heindel* schrijft, ervaart ook zij:

In de bouwkunst zien wij het heeral, een schitterend beeld van krachtlijnen. Zij vervult de geestelijke aanschouwer met een krachtige devotie en aanbidding, die geboren is uit een ontzagwekkend begrip

van de overweldigende grootsheid en verhevenheid. Beeldhouwkunst en schilderkunst, muziek en literatuur bezielen ons met een besef van de alles overtreffende liefde rijkheid van de eeuwige bron van deze mooie wereld.

Dromend kijkt ze uit over de Keizersgracht en denkt aan de woorden van Comenius:

... Hier, in deze handelsplaats der wereld, de hoofdstad van Nederland, heb ik, beter dan waar ook, gelegenheid gehad op te merken hoeveel men wel ontberen kan. Hier zijn de gedachten over "het enige nodige" bij mij opgekomen. Vurig hoopte ik op bevrijding uit de duizend labyrinten die mij omringden, en onder de duizend stenen die talloze mensen dagelijks bezig zijn te wentelen, zijn de stenen van mijn eigen moeilijkheden niet langer voort te wentelen, maar ze in kwadraat bijeen te voegen en vast te maken!

Voor de Westerkerk blijft ze staan. Ze luistert naar de klanken van de torenklok. De melodie is melancholiek en de klanken lijken stil te wenen, want dat is hoe haar hart meetrilt met de melodie.

In het restaurant van het Centraal Station bestelt ze een warme snack en een kop thee. Haar nektasje met alle spullen die van belang zijn, hangt over haar schouder.

Ha, denkt ze, iets is pas echt als je fantasie de boel heeft verwerkt. Ik zal niet dralen mij in elk denkbaar avontuur te storten wanneer mijn hart mij daartoe gebiedt... Want, zo weet ik, schuilt in elke ware grootheid niet ook doorzettingsvermogen? Ik besef dat mijn weg nog lang is. Ergens klinkt de energetische roep van de liefde. Zolang als die klinkt, zal ik niet stoppen met zoeken. Anders zal ik vruchteloos verslonden worden in de muil van de liefdeloze nacht. Mijn verfoemfaaide leven zal eens bloeien als een geurende bloem en ik zal beminnen, zoals alleen mogelijk is tussen twee geliefden die de ware liefde verstaan vanuit een oer-geweten van de ziel. Want in de kennis van de ziel huist de zaligheid van de onsterfelijke liefde,

die zich vanuit aards perspectief moet openbaren. En deze liefde kan niemand ons ... ontnemen. Ik zal mijn verslagenheid trotseren.

Mara klopt aan de deur van het conservatisme, dat haar steeds weer laat kloppen aan de gesloten deur van vooroordeel en onbegrip. Dapper stapt ze op. Ze maakt zich klaar voor de nacht en valt in slaap met een strofe van Thomas A. Kempis:

Maar niet in vele genietingen en vertroostingën bestaat onze waardigheid en onze geestelijke wasdom, maar veel meer in het verdragen van grote bezwaren en beproevingen.

BOEDAPEST

Centraal Station Amsterdam, kwart over zeven. Het is er al heel bedrijvig en broodjes- en koffiezaken doen goede zaken. Mara slaat het wat wereldvreemd gade en verwondert zich.

Eenmaal aangekomen op Schiphol kijkt ze haar ogen uit naar de grote drukte en bedrijvigheid, alhoewel ze veel gereisd heeft en haar vliegreizen ondertussen niet meer te tellen zijn. Het verbaast haar nog steeds wat Schiphol kan herbergen aan reizigers (van elke denkbare nationaliteit) en wat de enorme verscheidenheid aan winkels, souvenirshops, infobalies, monitors, terrasjes, restaurants, en vele andere luxe extra's te bieden heeft. Als een chauvinist loopt ze trots rond op de beste luchthaven van West-Europa. Het is ernstig gesteld met me, denkt ze glimlachend. Ze voelt zich als een kosmopoliet, maar ook als een Holland minnende meid die haar chauvinistische virus niet uit het bloed kan krijgen. Ze verdringt gedachten over milieuvervuiling, lawaaivervuiling en aanverwante zaken die een dergelijk immens vliegveld met zich meebrengt, naar de achtergrond en kijkt naar de vele opstijgende gevaartes vanachter het glas. Na een lange wachttijd bij de incheckbalie wordt ze uitgebreid gecontroleerd op geweren, pistolen, messen, aanstekers en drugs en ook haar laarzen moeten grondig worden geïnspecteerd. De vrouwelijke onderzoekster vindt haar "zolen" verdacht.

'Laarzen uit!' beveelt ze.

'Ja, oké mevrouw.'

Mara voelt zich stoer en ze kijkt de vrouwelijke controleur brutaal aan. Zit er een geheim wapen in? Of documentatie die zou kunnen bewijzen dat ze een topspionne is?

'Nou, het is weer eens wat anders om zo te worden gecontroleerd mevrouw.'

'Ik laat mij niet intimideren. Hu!' zegt ze er zacht achteraan.

Ze voelt zich heel stoer.

In de gate wacht ze met de andere reizigers tot ze worden opgeroepen. Het vliegtuig staat al klaar. Haar trillerige reisvirus is zich